

EN DEFENSA DE LA COOPERACIÓ

“Les pandèmies ens recorden que ajudar els demés no és solament allò correcte, sinó que és intel·ligent”. Bill Gates

Des de la irrupció fa poc més de tres mesos a la Xina de la Covid19, la nostra realitat ha canviat radicalment. Al compàs de la ràpida expansió del sars-cov2, el món s'ha aturat i totes les nostres certeses trontollen. En un intuïtiu intent de frenar la pandèmia, la majoria de països han reaccionat tancant fronteres i oferint respostes en clau interna per tal de protegir la seva gent, tot obviant que ens enfrontam a un patogen que no entén de fronteres i que aquest és i serà un problema de tota la humanitat mentre el virus segueixi present en qualsevol punt del planeta.

La gravíssima emergència sanitària que vivim en els nostre territori està derivant en una crisi econòmica i social de conseqüències que encara avui ens resulten difícils de mesurar i que ens col·loca davant del risc de prioritzar el discurs del *nosaltres, primer*, sense tenir en compte que la pandèmia ens mostra que no hi ha un *ells* i un *nosaltres*, sinó que tota la humanitat, sigui quin sigui el seu país d'origen, és un nosaltres.

De la mateixa manera que el nostre país o municipi requereix de l'ajuda d'organismes internacionals o nacionals per poder passar aquesta crisi, les zones més empobrides necessiten del nostre suport per poder afrontar la situació. És un problema mundial que superarem o perdrem junts.

Contribuir a donar resposta a les necessitats dels territoris més fràgils no és només una qüestió d'ètica o de principis, sinó que és també un exercici d'intel·ligència. I, si més no, també d'egoisme individual i col·lectiu.

CRISI SANITÀRIA, CRISI HUMANITÀRIA

Segons el Comissari de Gestió de Crisi de la Unió Europea, Janez Lenarcic, ens trobam davant el que podria convertir-se en la major crisi humanitària de les darreres dècades.

L'impacte de la pandèmia pot resultar dramàtic. Mentre a Espanya tenim 4,1 metges i 3 llits d'hospital per 1.000 habitants a Burundi, Etiòpia o Camerun n'hi ha 0,1. Aquesta situació s'agreuja en els campaments de refugiats, que viuen apinyats, en condicions insalubres, sense accés a aigua potable i poca alimentació.

Segons dades d'Oxfam, les conseqüències econòmiques podrien arrossegar 500 milions de persones més a la pobresa si no es preveuen mesures urgents per rescatar els països en desenvolupament. L'aturada econòmica per frenar el coronavirus pot suposar el retrocés d'una dècada en la lluita contra la pobresa i de fins a 30 anys alguns països. A més, en aquestes zones gairebé el 90 per cent de les feines són informals front al 18 per cent dels països rics.

EL COMPROMÍS DE LES ADMINISTRACIONS MENORQUINES

Durant la crisi econòmica i financera de 2008, la cooperació al desenvolupament i també el Fons Menorquí de Cooperació vàrem partir una retallada de recursos superior al 70 per cent. Aquesta dràstica reducció del suport a la cooperació va comptar amb el beneplàcit, més o manco explícit, de les institucions internacionals i del govern central.

Afortunadament, ara les veus que ens arriben de les instàncies europees i del govern defensen, de manera gairebé unànime, la necessitat de mantenir i fins i tot reforçar la cooperació internacional com a instrument clau per incrementar la capacitat de resiliència de les poblacions més vulnerables i fer-les fortes davant dels impactes d'aquesta pandèmia i d'aquelles que puguin arribar en un futur.

Així mateix, s'incideix que l'Agenda 2030 hauria de seguir sent la columna vertebral per crear la societat sostenible del demà, que ha de passar per construir estratègies de recuperació econòmica al voltant de l'ocupació la reducció de la pobresa i els models de negoci sostenibles. També significarà impulsar projectes per garantir l'accés a l'aigua, els aliments i la nutrició bàsica, mitigar el canvi climàtic i millorar l'accés a la tecnologia perquè les persones puguin estar millor connectades per obtenir informació sobre què fer i demanar ajuda.

Des de fa temps, la comunitat internacional defensa que les administracions locals esdevenen agents fonamentals hora de donar resposta als reptes globals a través de la coherència de polítiques i de la cooperació internacional. En aquesta darrera línia, el Pla Estratègic del Fons contempla que les administracions públiques de l'illa avançaran progressivament amb el compromís de destinar el 0,7 per cent dels ingressos propis a cooperació internacional.

L'any 2019, només l'Ajuntament de Ferreries va assolir aquest compromís, seguit de prop del Consell de Menorca, Es Mercadal i Sant Lluís, que es situen en el 0,6% i es Migjorn Gran amb un 0,5%. La resta es troben lluny d'aquest objectiu atès que Maó aporta un 0,2%, i Alaior, Es Castell i Ciutadella es mouen en un 0,1%.

La mitjana de totes les administracions de l'illa és del 0,4%.

En números absoluts, l'aportació actual de les administracions públiques a cooperació representa que cada habitant de Menorca aporta a la cooperació 0,69 cèntims al mes, la qual cosa equival a just una barra i mitja de pa cada 30 dies.